

výrok jakožto právně mylný. Skutková podstata řetězového obchodu nepožaduje opětování nebo provozování obchodů po živnostensku, neboť zbytečné zdražování předmětů potřeby může nastati již prvním a ojedinělým splněním této skutkové podstaty. Ochota vůči G-ové není než pohnutkou činu a nevylučuje vědomí pachatelovo, jež předpokládá zmíněná skutková podstata; tím méně, že obžalovaný mohl se úkolu, v nějž se z ochoty uvázal — aniž by se (předpokládajíc zjištěné vědomí) střetl se zákonem — zhostiti též nákupem karbidu na účet G-ové, vyúčtuje jí nákupní cenu a výlohy mu vzešlé. Pojem řetězového obchodu naplňuje jakékoliv jednání, které — rozmnožujíc počet činitelů při přechodu zboží z výroby do spotřeby hospodářsky nutných a účelných o další neužitečný mezičlánek — zboží zbytečně zdražuje; zákon nerozeznává, zdali je zbytečným mezičlánkem dodavatel pachatelův či jeho odběratel či prá v ě p a c h a t e l s á m; z rámce řádného normálního obchodování se vymyká, kupuje-li pachatel (byť i od oprávněného obchodníka) a prodává-li (byť i oprávněnému obchodníku) n a v l a s t n í ú č e t, aniž by byla tato činnost na vlastní účet pro spotřebitelstvo nutná neb účelná, jediné z a t í m ú č e l e m, by sobě zjednal hospodářsky neodůvodněný, neoprávněný překupnický zisk. Nalézací soud použil proto nesprávně zákona v ustanovení § 11 čís. 4 zákona o válečné lichvě, když zjištěnou činnost obžalovaného posuzoval — jak po objektivní, tak po subjektivní stránce — výhradně s hlediska osobnosti a obchodnického oprávnění jeho dodavatele a jeho odběratelky a neposuzoval ji také s hlediska osoby a obchodnického oprávnění obžalovaného; totiž s hlediska, nevsnul-li se právě obžalovaný do přechodu zboží jakožto zbytečný mezičlánek — p ř e k u p n í k — těžící z přechodu zboží, ač jeho p ř e k u p n í c k á činnost při řádném přechodu zboží byla naprosto zbytečná. K zbytečnosti vsunutí se obžalovaného jakožto překupníka zboží do jeho přechodu z rukou K-ových do rukou G-ové poukazuje zjištěná okolnost, že karbid koupil a prodal n a v l a s t n í ú č e t, ač žádosti G-ové mohl vyhověti bez zbytečného zvýšení ceny tím, že by byl koupil karbid na účet G-ové; ku vědomí jeho o zbytečnosti vsunutí se, o vymykání se jeho překupnické činnosti z rámce řádného obchodování a o způsobilosti jeho jednání stupňovati cenu předmětu poukazuje zjištění nalézacího soudu, že obžalovaný využíval mimořádných poměrů v úmyslu ziskuchtivém.

Čís. 759.

Obžalovaný, jenž vzdal se opravných prostředků do rozsudku, v němž nebyl obsažen výrok o podmíněčném odkladu výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.), může se přes to potom domáhatí na nalézacím soudu, by mu podmíněčný odklad výkonu trestu byl povolen.

(Rozh. ze dne 7. března 1922, Kr II 67/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací závřhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost státního zastupitelství do usnesení krajského jakožto nalézacího soudu v Uh. Hradišti ze dne 6. prosince 1921, jímž byl obžalovaný povolen podmíněčný odklad výkonu trestu, uloženého jí rozsudkem ze dne 12. března 1921.

Důvody:

Zmateční stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu, jímž byl obžalované na její žádost, po pravomoci rozsudku, povolen dle §§ 1 a 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., dodatečně podmíněčný odklad výkonu trestu. Zmateční stížnost namítá, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř., že se rozsudek stal ve všech směrech právoplatným, když obžalovaná přijala trest, jehož podmíněčný odklad jí rozsudkem nebyl povolen, a jen žádala o odklad trestu, a že tudíž obžalovaná nemůže žádati dodatečně za podmíněčný odklad výkonu trestu. Stížnost dovozuje, že kdyby opanovati měl názor opačný, mohl by i odsouzený, jenž dokonce již trest nastoupil, žádati o podmíněčný odklad výkonu jeho v případě, v němž ho nalézací soud v rozsudku výslovně nezamítl. Podle § 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. je výrok o podmíněčném odkladu výkonu trestu podroben týmž opravným prostředkům, jako výrok o trestu. Jest tedy proti výroku sborového soudu o podmíněčném odsouzení přípustná jak zmateční stížnost podle čís. 11 § 281 tr. ř., tak i odvolání. Stížnost státního zastupitelství tvrdí, že v tomto případě jest podmíněčné odsouzení po zákonu vyloučeno vůbec a že je nelze povolit, i když jinak jest správným úsudek nalézacího soudu, že obžalovaná napříště povede pořádný život a že výkonu trestu není zapotřebí. Kdyby stížnost byla v právu, byl by nalézací soud, povoliv přes to podmíněčný odklad výkonu trestu, porušil zákon a překročil svou moc trestní, čímž by byl dán důvod zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř. Zmateční stížnost jest tedy zde přípustná, jest však bezdůvodná. Rozsudek ze dne 12. března 1921 výroku o podmíněčném odsouzení výkonu trestu vůbec neobsahuje. Následkem toho neměla obžalovaná podkladu, by byla mohla rozsudku pro nepovolení podmíněčného odkladu výkonu trestu odporovati. Nemá proto významu ani skutečnost, zdůrazňovaná zmateční stížností, že totiž obžalovaná po prohlášení rozsudku trest přijala a jen o jeho odklad požádala, nesejde dokonce ani na tom, že se dle dalšího záznamu protokolu o hlavním přelíčení vzdala výslovně i opravných prostředků. Prohlášení to mohlo se vztahovati přirozeně jen na výroky, v rozsudku obsažené a obžalované prohlášené, a nezbavovalo ji práva navrhnouti, aby soud dodatečně rozhodl o podmíněčném odsouzení. Bylo proto zmateční stížnost dle § 4 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zavrhnouti již při poradě neveřejné.

Čís. 760.

Pro trestnost podvodu (§ 199 písm. a) tr. zák.) ucházením se o křivé svědectví jest lhotejno, že ucházel se o ně pachatel ve věci, jež teprve měla býti u soudu zahájena.

(Rozh. ze dne 9. března 1922, Kr I 425/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. ledna 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem